

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2015 roku, Sąd Rejonowy w Pabianicach uwzględniając powództwo wytoczone przez (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko K. Z. rozłożył zasądzone kwotę na 82 raty miesięczne.

Od powyższego orzeczenia apelację wniosła strona powodowa, zaskarżając powyższy wyrok w zakresie, w jakim Sąd I instancji rozłożył zasądzone roszczenia na raty. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 320 k.p.c. poprzez jego zastosowanie,
- naruszenie art. 233 i art. 227 k.p.c. poprzez dowolną i nie wszechstronną ocenę dowodów i nieuwzględnienie interesu ekonomicznego powoda przy rozkładaniu płatności na raty.

W konkluzji powyższych zarzutów powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie kwoty 7 669,40 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2014 roku do dnia zapłaty i uchylenie punktu 2 zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny.

Już na wstępie należy wskazać, iż przedmiotowa sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c. (...) uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, niekwestionowane również przez stronę pozwaną, a w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści niniejszego uzasadnienia.

Już na wstępie wskazać należy, iż zarzuty podniesione w apelacji sprowadzały się w istocie do wytknięcia Sądowi Rejonowemu dokonania niewłaściwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego pod kątem możliwości zastosowania w niniejszej sprawie szczególnej zasady wyrokowania, określanej jako „moratorium sędziego” i rozłożenia na podstawie art. 320 k.p.c. zasądzonych świadczenia na raty w ilości oraz kwotach określonych w zaskarżonym orzeczeniu.

W ocenie Sądu Okręgowego z powyższym stanowiskiem skarżącego nie można się zgodzić. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie, oparte na wnioskach wywiedzionych z przeprowadzonego dotychczas postępowania, było prawidłowe. Wbrew bowiem stanowisku apelującego Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż okoliczności niniejszej sprawy, a zwłaszcza ustalenia poczynione w zakresie odnoszącym się do sytuacji osobistej i majątkowej pozwanego pozwalały na stwierdzenie, że w sprawie niniejszej zachodziły przesłanki do rozłożenia zasądzonej należności na raty.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest trafny. Wbrew twierdzeniom skarżącego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów przeprowadzonych w sprawie została dokonana w sposób wszechstronny i rzetelny, zgodnie z kryteriami zakreślonymi w art. 233 § 1 k.p.c. Podkreślić bowiem należy, iż przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko w przypadku, gdyby nie była oparta na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r., II CKN 817/00). Skarżący braku logiki w ocenie

materiału dowodowego lub sprzeczności tej oceny z doświadczeniem życiowym zdaniem Sądu Okręgowego nie wykazał. Zauważyć bowiem trzeba, że strona skarżąca podnosząc powyższy zarzut nie wskazała, w jaki sposób Sąd I instancji zasadę swobodnej oceny dowodów naruszył, ograniczając się jedynie do zaprezentowania stanu faktycznego ustalonego na podstawie własnej oceny dowodów. Samo natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze / doniosłości/ poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu nie może stanowić o skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Jako chybiony należało uznać również zarzut naruszenia art. 320 k.p.c. Przypomnieć należy, iż w myśl art. 320 k.p.c. rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzonego świadczenia jest możliwe tylko „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (tak np. Andrzej Jakubecki, Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX, 2013, a także Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 25 stycznia 2013 roku, I ACa 1080/12, LEX nr 1313300). Jak wnika z powyższego, przepis ten ma charakter wyjątkowy, nie tylko procesowy, ale i materialnoprawny. Rozłożenie na raty w istotny sposób bowiem rzutuje na kwestię realizacji zasądzonego świadczenia, wpływa również na zakres należnych wierzycielowi odsetek. Niewątpliwie „rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c. ma ten skutek - wskazany w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 r. (III PZP 11/70, OSNCP 1971, nr 4, poz. 61) - że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat" (tak SN w uchwale z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, OSNC 2007/10/147, OSP 2010/4/44). Jak się podkreśla, wyrok ten - przesuwając termin spełnienia świadczenia przez zastąpienie terminu dotychczasowego terminami zapłaty poszczególnych rat - jednocześnie uchyła stan opóźnienia dłużnika, będącego wynikiem niespełnienia świadczenia w pierwotnym terminie.

Niezależnie zatem, iż słusznie apelujący zauważył, iż przy stosowaniu art. 320 k.p.c. rozwazde winny podlegać wszelkie okoliczności danej sprawy, zarówno dotyczące pozwanego, jak i powoda to w praktyce najistotniejsze znaczenie będą miały okoliczności leżące po stronie pozwanego, jego sytuacja majątkowa, finansowa, rodzinna, które czynią nierealnym spełnienie od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia. Nie oznacza to jednak, iż należy w całości pomijać sytuacji samego powoda - wierzyciela uprawnionego do otrzymania zasądzonego świadczenia. Jego interes również powinien być bowiem brany pod uwagę przy rozkładaniu zasądzonego świadczenia na raty (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2014 roku, V ACa 120/14, Lex nr 1506682, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 stycznia 2014 roku, V ACa 620/13, Lex nr 1428097).

W rozpoznawanej sprawie, jak słusznie to zauważył Sąd pierwszej instancji, nie ulega wątpliwości, iż sytuacja osobista, rodzinna i finansowa pozwanego jest na chwilę obecną trudna.

Zadeklarowana możliwość spłaty zadłużenia w ratach po 50 i 100 złotych miesięcznie w ocenie Sądu Okręgowego daje podstawy do przyjęcia, iż jest możliwa do spełnienia.

W takiej sytuacji biorąc pod uwagę fakt, iż stroną powodową jest podmiotem, który w zakresie swojej działalności ma przejmowanie wierzytelności i jako fundusz inwestycyjny posiada bardzo wysoki kapitał zakładowy trudno uznać, iż Sąd Rejonowy rozkładając zasądzone świadczenie na raty naruszył treść art. 320 k.p.c. Nie bez znaczenia jest fakt, iż bardzo niskie dochody pozwanego wskazują, iż istotnie jego sytuacja materialna jest na chwilę obecną zła. W takich okolicznościach postawa pozwanego deklarującego zamiar, a także gotowość dobrowolnego ratalnego spełnienia świadczenia na rzecz powoda oraz przeznaczenia na ten cel niewielkich środków, zasługująca na pozytywną ocenę.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację .